

med Hensyn til hans Antagelse som Bøssmagerpænd af 2den Klasse med visse aarlige Emlementer, og man ser af selve dette Dokument, at det maa have været paatænt, at han skulde have fast Ansættelse, idet der i Er. gjøres opmærksom paa, at naar han havde tjent 16 Aar, skulde han have saa og saa meget Mere end fra Begyndelsen af sit Over- og Undermundering. Han indsendt sig til den Tid, der var bestemt ham, nemlig den 1ste Mai 1848, ved Arsenallet i Kjøbenhavn; men da han kom, var der antaget en anden i Stedet for ham, naagtet han indsendt sig paa den Tid, man havde angivet ham. Nu vil han altsaa ikke den Plads som Bøssmagerpænd, som var ham tilfaldt, hvorimod man lod ham arbejde i Arsenallet; i Forventning om, at der maatte blive en ledig Plads, vedblev han dermed i to Aar; men da det viste sig, at et saadant Tilfælde ikke indtraf, forlangte han sin Afsted, gik tilbage til den Bataillon, hvorved Faderen var ansat som Bøssmager, og fik der en Bestilling. Denne Bataillon var paa den Tid i Krigen i Slesvig, og ved den gjorde han Tjeneste i to Aar istedetfor Faderen og deltog i to Slag, ved Slesvig og Mysunde. Han har hele Tiden haft de bedste Vidnesbyrd fra sine Førefatte i de forskjellige Stillinger, hvori han har været, hvilke Vidnesbyrd ogsaa foreligge her. Da det omtalte Korps efter Krigen vendte tilbage til Nyborg, fulgte han med og fik fast Ansættelse den 31ste Mai 1850 ved Arsenallet i Nyborg, blev der i 14 Aar og forflyttedes til Arsenallet i Fredericia, der tjente han i 3 Aar, hvoraf eet var et Krigs-aar. Det ses altsaa, at han utvivlsomt har Ret til at betragtes som den, der har haft fast Ansættelse i 17 Aar, idet Krigsaaaret maa regnes dobbelt efter Pensionsloven af 9de April 1851. De to Aar, hvilkede han arbejdede ved Arsenallet i 1848—50, forekomme mig efter den Maade, hvorpaa han der var bleven antagen, at burde komme i billig Betragtning ved en Leilighed som denne. De to Aar 1850—52, da han faktisk gjorde Tjeneste i Hæren under Krigen, finder jeg ogsaa med Billighed at maatte bidrage til at tale for, at man i det Mindste lod ham veder-

fares hans strenge Ret. Nu staar der i Lovven af 9de April 1851, § 6: „En kortere Tjenestetid end 20 Aar giver under anbefalende Omstændigheder Afgang til en efter disse afpasset aarlig Understøttelse. Denne bør steds- være mindre end Pensionen for 20 Aars Tjeneste, og afhænger i Særdeleshed af Tjenestetidens Længde, Nidskærhed og Duellighed i Tjenesten, en i Dyrigt ulastelig Bændel og en frængende Stilling.“ Her er Beviser tilstede for, at han i den hele Tjenestetid har opført sig aldeles tilfredsstillende og gjort sin Pligt. Det er endvidere oplyst, at han er meget frængende, at han har tjent i 17 Aar og dog aldeles Intet faaet, hverken Understøttelse eller Pension. Det er efter min Mening en blodig Uret, der er gjort imod denne Mand. Han har senere andraget hos Regjeringen om, at der dog maatte blive indrømmet ham nogen Understøttelse, men ogsaa derpaa har han i Aar faaet Afslag af Ministeriet. Jeg beklager, at jeg ved Eygdem var forhindret fra at være tilstede ved denne Sags 1ste Behandling, og derved ikke har været i Stand til i Tide at høre denne Sag paa Dm-tale, thi da er jeg overbevist om, at den ærede Minister vilde have fundet sig foranlediget til at forelægge Thinget de Grunde, der have gjort, at den Bedkommende ikke har faaet nogen Understøttelse. Nu er Eagen fremkommen paa saa sent et Standpunkt, at jeg ikke kan have stort Haab om, at det ærede Thing vil gaa ind paa mit Forslag. Jeg finder imidlertid, at man burde gjøre det, og saa Meget er sikkert, at hvis jeg skulde vedblive at være Rigsdagsmand, og Manden lever til den Tid, skal jeg af mit selv næste Gang fremkomme med hans Andragende. Det forekommer mig, at det er en saa haard Behandling, der er overgaaet denne Mand, at jeg ikke kan Andet end i høj Grad være ilde ved at have været i det Tilfælde, maaske at have kunnet hjælpe ham til hans Ret, medens det dog ikke er sket. Jeg antager i Dyrigt, at han ved Dm-stolene vilde kunne faae tilkjendt en Understøttelse, men det forekommer mig rigtig nok at være meget lidet ussneligt at give en Mand, der er i Færd med at gaa